

ת"פ 25113/04/21 - מדינת ישראל-תביעות נגב נגד פ.א -בעצמו

בית משפט השלום בבאר שבע
ת"פ 25113-04-21 מדינת ישראל נ' א'

בפני בעניין:	כבוד השופט יניב בן הרוש המאשימה	מדינת ישראל-תביעות נגב ע"י ב"כ עוה"ד מאירי לב
נגד הנאשם		פ.א -בעצמו ע"י ב"כ עוה"ד האיל אבו גראה

גזר דין

רקע

1. הנאשם הודה והורשע ביום 8.12.21 במסגרת הסדר, בעובדות כתב האישום, בעבירת **כליאת שווא** - עבירה על סעיף 377 לחוק העונשין, התשל"ז 1977 (להלן: "חוק העונשין") ובעבירת **תקיפה הגורמת חבלה של ממש** - עבירה על סעיף 380 לחוק העונשין.
2. במסגרת ההסדר סוכם כי הצדדים יטענו לעונש באופן חופשי.

תסקיר

3. ביום 31.5.22 התקבל תסקיר שירות המבחן בעניינו של הנאשם ממנו עולה כי הנאשם, בן 25, נעדר עבר פלילי. כיום נשוי ועובד מזה כ-8 חודשים כנהג אוטובוס. הנאשם שיתף כי לפני האירוע המתלוננת עבדה משמרות דבר שלא היה לשביעות רצונו ואף התלבשה באופן חשוף. ביקש ממנה לעזוב את עבודתה והיא סירבה ולכן נעל אותה בחדרה ותקף אותה. הנאשם תקשה לקחת אחריות, צמצם חלקו בעבירה והשליך אחריות להליך המשפטי כנגדו על המתלוננת משום שלדבריו: "**העיזה להתלונן כנגדו**". שירות המבחן אף שוחח עם המתלוננת והתרשם כי עמדותיה לגבי אלימות נותנות לגיטימציה במקרים בהן אינן מתנהגת על פי הנורמות המשפחתיות. שירות המבחן התרשם כי אין מישהו במשפחתה או מחוצה לה שיוכל להגן עליה במידת הצורך.

ראיות לעונש

4. ביום 31.10.22 במסגרת הראיות לעונש מטעם הנאשם העידה המתלוננת. במהלך עדותה נראית המתלוננת

קפואה ומפוחדת (ע' 9 לפרוטוקול) והשתהה לא אחת בתשובותיה (ראו למשל ע' 7 וע' 8 לפרוטוקול). בפתח דבריה מסרה כי הגיעה לעדות: "כדי להוריד את התלונה" (ע' 9 לפרוטוקול) מסרה כי לאחר האירוע עשתה סולחה עם הנאשם והכל הסתדר. יחד עם זאת, ציינה כי מאז האירוע הפסיקה לעבוד בלילות. (ע' 16).

5. בהמשך לכך, העידה אמו של הנאשם. ומוטב להביא את דבריה כהווייתם :

"היה אירוע בינו ובין אחותו לגבי עבודה, לא היו מכות. הוא לא הרג אותה, הוא נתן לה מכה, סטירה. היום הכל בסדר ביניהם. לשאלת בית המשפט איך הגיע לו רעיון כזה לראש, אני משיבה שכנראה זה מהעקשנות שלה, היא לפעמים עקשנית" (ע' 9 לפרוטוקול)

6. הנה כי כן, נראה כי האשמה, לשיטת האם, נחה לפתחה של המתלוננת ועקשנותה.

טיעוני הצדדים:

7. ב"כ המאשימה עתרה למתחם הנע בין 6 ל-18 חודשי מאסר בפועל. הפנתה לכך שהנאשם נעדר עבר פלילי. הודה במיוחס לו. וכן לכך שלא לקח אחריות ולא נרתם להליך טיפולי. עתרה לעונש ברף התחתון של המתחם.

8. ב"כ הנאשם ציין כי הנאשם הודה ולקח אחריות. היה משוחרר מהיום הראשון. שמאז האירוע לא נפתחו לנאשם תיקים חדשים. ציין כי הנאשם הודה בהזדמנות הראשונה וחסך זמן שיפוטי. עתר לאי הרשעת הנאשם, משום שלדבריו: "נהג אוטובוס צריך שיהיה נעדר עבר פלילי". הפנה לתפ. 20274-05-16

9. הנאשם מסר כי הוא אוהב את אחותו ועוזר לה ורוצה שהיא תלמד. ביקש לא לפגוע בפרנסתו.

קביעת מתחם העונש ההולם

הערכים המוגנים:

10. בכל הנוגע לעבירת כליאת השווא, הרי שמדובר בעבירה המגלמת פגיעה חמורה ביותר בחירותו של אדם. מידת הפגיעה בערכים הללו בענייננו הינה ברף הבינוני, משום שמחד גיסא הנאשם מנע באופן אלים מהמתלוננת לעזוב את ביתה לצורך עבודה ומאידך גיסא האירוע היה קצר בזמן, וגם אם האלימות אינה מבוטלת כלל ועיקר, כליאת השווא בענייננו אינה ברף הגבוה ביותר, כמו למשל כליאת שווא שמבוצעת על רקע חטיפה, או כליאה ממושכת בתנאים קשים.

11. בכל הנוגע לעבירת התקיפה הרי שהערכים המוגנים הם הגנה על שלמות הגוף והביטחון האישי. כל אדם, באשר הוא, זכאי להגנה על שלמות גופו ובטחונו. עבירת התקיפה פוגעת בגופו של אדם, באוטונומיה שלו, בתחושת הביטחון שלו וכן ביכולתו לנהל חיים מוגנים ושלווים. מידת הפגיעה בערכים הללו הינה ברף הבינוני, משום שמחד גיסא התקיפה עצמה אמנם הותירה חבלות ומאידך גיסא החבלות אינן ברף הגבוה.

12. בתיק זה אין לראות את עבירת התקיפה במנותק מההקשר הרחב יותר, משום שגם אם העבירה שיוחסה למשיב היא עבירת תקיפה הגורמת חבלה של ממש לפי סעיף 380, וכך אתיחס אליה, הלכה למעשה ההקשר של ביצוע העבירה הוא של עבירת אלימות שבוצעה בתוך המשפחה; מדובר באח שתקף את אחותו הקטנה, כמי שתופס עצמו כפטרוֹן הגברי שלה במשפחה. בית המשפט העליון קבע כי:

"מעשי אלימות בתוך המשפחה נתפסים כבעלי חומרה מיוחדת במערכת האיסורים הפליליים העוסקים בעבירות אלימות. הציפייה האנושית הטבעית הינה כי בתוך משפחה ישרו יחסי אהבה, הרמוניה, וכבוד הדדי. הפרתה של ציפייה זו הופכת את השימוש באלימות במשפחה לתופעה העומדת בניגוד עמוק לחוש הצדק האנושי." (ראו למשל ע"פ 6758/07 פלוני נ' מדינת ישראל)

13. ועל כן נקבע כי יש להחמיר בעונשים במקרים מסוג זה:

"תופעה זו של אלימות בתוך המשפחה היתה לנגע שפשט בחברה, ויש לעוקרו על-ידי עונשים הולמים, למען ישמע וירא המערער ולמען ישמעו ויראו עבריינים בכוח אחרים. בכגון דא יש להחמיר בדינו של הנאשם, הן מתוך הבעת שאט נפש והוקעת מעשיו והן מתוך מגמה של הרתעה" (ראו למשל ע"פ 2157/92 פדידה נ' מדינת ישראל)

14. לא ניתן להשלים את הדיון בערכים המוגנים מבלי לדבר על הפגיעה הקשה באוטונומיה של המתלוננת.

15. חירות, בתצורתה השלילית, כפי שניסחה ישעיהו ברלין בספרו **ארבע מסות על חירות** 170-221 (1971), מבטאת לרוב אספקט שלילי וצר של חופש. ככזו, היא נתפסת לרוב כהגנה על הפרט מפני התערבות בחייו. מנגד, אוטונומיה מבטאת חופש במובן רחב יותר. בהקשר זה, ראו למשל: **JOSEPH RAZ, THE MORALITY OF FREEDOM**, (1986) 166. שם מדבר יוסף רז על אוטונומיה כיכולת של אדם לשלוט בחייו ולנהל אותם על פי תכנית חיים כלשהי - אם תרצו, היכולת של אדם לכתוב את סיפור חייו.

16. הנה כי כן, מעשי הנאשם פגעו לא רק בחירותה של המתלוננת, אלא אף פגעו פגיעה קשה באוטונומיה של המתלוננת, קרי ביכולתה לבחור לעצמה דרך חיים, לממש עצמה, לעבוד היכן שהיא רוצה ומתי שהיא רוצה, להתלבש באופן שבו היא רוצה, ולהיות יחד עם האנשים עמם היא מעוניינת להתראות.

17. אם בכל אלה לא די, מעשי הנאשם אף פגעו בכבודה של המתלוננת.

18. עמנואל קאנט תיאר את הכבוד האנושי כפי שאף אחד אחר לא תיאר לפניו:

Act so that you treat humanity, whether in your own person or in that of another, always as an end and never as a means only Imanuel Kant,
(Grounding for the Metaphysics of Morals (1785).

19. הנאשם, אם כן, התייחס אל המתלוננת לא כאל תכלית בפני עצמה, כמי שהינה אדם אוטונומי הרשאי לנהל את חייו כרצונו, אלא כאמצעי שנועד לשמר תפיסה פטריארכלית, בה האישה אינה רשאית לממש את רצונותיה, והיא נדרשת לציית לכללים שמנוסחים לה על ידי הגברים שבמשפחתה. באופן אירוני למדי, בעוד הנאשם פגע במתלוננת, על בסיס תפיסה מעוותת לפיה הוא שומר על כבודה, (honor) הלכה למעשה הוא פגע פגיעה קשה בכבודה (dignity). עוד על הבחנה זו ראו: אורית קמיר "יש סקס אחר - הביאווה לכאן": עברת האינוס בין הדרת כבוד (honor), שוויון וכבודו הסגולי של האדם (dignity), והצעה לחקיקה חדשה ברוח ערך כבוד האדם" **משפט וממשל** 669 ז (2004). בתפיסת עולם ארכאית ופסולה שכזו האישה אינה יותר מאמצעי על מנת לשמר את כבודו של הגבר. ולכך, אין לתת יד.

20. בענייננו, מעשי הנאשם פגעו פגיעה עמוקה ושורשית באוטונומיה של המתלוננת ובכבודה.

מדיניות הענישה הנוהגת:

21. בכל הנוגע למדיניות הענישה בעבירות תקיפה, נקודת המוצא היא כי עונש המקסימום שקבע המחוקק לעבירת תקיפה הגורמת חבלה הינו 3 שנות מאסר ועונש המקסימום לעבירת כליאת השווא הינו 3 שנים.

22. ביחס לעבירת תקיפה מצאתי לנכון לציין את ת"פ (ק"ש) 21913-11-17 **מדינת ישראל נ' קדוש** שם הורשע נאשם בביצוע עבירות של תקיפה סתם והיזק לרכוש בכך שעיקם יד המתלונן והוציא ממנו את מכשיר הטלפון שלו. בית המשפט גזר עליו 3 חודשי מאסר בדרך של עבודות שירות, מאסר מותנה והתחייבות. ת"פ (ק"ג) 26714-06-16 **מדינת ישראל נ' יאיר מהרט**, שם נאשם, בעל רישום פלילי אחד ללא הרשעה, הורשע בביצוע עבירות של תקיפה סתם, היזק לרכוש ואיומים. הצדדים הגיעו להסדר אותו בית המשפט אימץ והטיל על הנאשם 3 חודשי מאסר בדרך של עבודות שירות, שני מאסרים מותנים והתחייבות.

23. ביחס לעבירת כליאת שווא, אפנה לת"פ (שלום ים) 12104-05-19 **מדינת ישראל נ' אחמד סלאח**, שם הורשע הנאשם במספר אישומים בגין תקיפות סתם של בני משפחתו וכליאת שווא של אחותו לאחר שהתגלע ויכוח בין הנאשם לאחותו על רצונה לצאת לעבוד. בית המשפט קבע מתחם בהתייחס לעבירת כליאת שווא לבדה, ללא תקיפה נלווית, מתחם ענישה הנע בין חודשיים מאסר לבין 12 חודשי מאסר בפועל.

24. במקרים בהם היו אלימות ביחד עם כליאת שווא מצאתי לציין את המקרים הבאים, גם אם חמורים יותר מענייננו: רע"פ 6466/17 **פלוגי נ' מדינת ישראל**, שם נדחה ערעור של נאשם שהורשע בעבירות של תקיפת סתם בן זוג, איומים וכליאת שווא, בעקבות מריבה שהתפתחה בין הנאשם לאשתו כשניסתה לצאת מביתם על ילדה משך אותה פנימה ונעל את דלת הבית, בית המשפט השלום קבע בגין עבירת כליאת שווא לבדה מתחם שנע בין מאסר מותנה למספר חודשי עבודות שירות. ובגין עבירת התקיפה שהתרחשה באירוע נפרד נקבע מתחם ענישה הנע בין 6 חודשי

עבודות שירות לבין 12 חודשי מאסר. לבסוף, ובשל קיומו של עבר פלילי, הטיל על הנאשם בגין העבירות שביצע 9 חודשי מאסר בפועל. ת"פ (שלום ת"א-יפו) 3145/05 **מדינת ישראל נ' חליל אבו שנדי**, שם הורשע נאשם בשני תיקים בגין תקיפת בת זוג איומים, כליאת שווא ועבירות נוספות לאחר שהגיע לדירת אשתו לשעבר בניגוד לצו ונעל אותה מבחוץ. הנאשם היה נעדר עבר פלילי והליך טיפולי בעניינו כשל. הוטלו עליו 12 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי והתחייבות. ת"פ (שלום ראשל"צ) 5600-08-14 **מדינת ישראל נ' פלוני**, שם הורשע נאשם בעבירות חמורות של כליאת שווא, איומים, תקיפת בת זוג והחזקת סכין, לאחר שקשר את ידה של אשתו לשיח כשגילה כי היא בוגדת בו, במסגרת הסדר טיעון הוטלו על הנאשם 28 חודשי מאסר, מאסר על תנאי, וקנס.

25. לא ניתן לסיים הדיון בענישה הנוהגת מבלי להזכיר כי ענישה נהגת הינה שיקול אחד מבין ארבעה שיקולים אשר הנחה המחוקק את בית המשפט לבחון, בבואו לקבוע את מתחם העונש ההולם. הלכה היא כי הענישה הנוהגת, באשר הינה נתון אמפירי, אינה מכתובה את מתחם העונש ההולם, אשר מגלם הכרעה נורמטיבית, אלא מהווה אך שיקול נוסף בקביעתו. כך למשל, נקבע בע"פ 1323/13 **חסן נ' מדינת ישראל**:

"אין לזהות בין מתחם העונש ההולם המגלם הכרעה ערכית המבוססת על שיקולים שונים, כאשר מדיניות הענישה הנהוגה בעבירה הנדונה הוא רק אחד מהם לבין טווח הענישה הנהוג בפסיקה שהוא נתון אמפירי-עובדתי, המורכב מהעונשים המקובלים בגין עבירה מסוימת"

26. הדברים אף עולים בקנה אחד עם דברי ההסבר להצעת החוק, אשר לימים לבשה צורה בדמות תיקון 113 לחוק העונשין:

"ככל שהמדיניות הנוהגת משקפת את עיקרון ההלימות היא מהווה אינדיקציה לקביעת העונש ההולם ואילו כאשר יש פער בינה לבין המדיניות הראויה, תועדף המדיניות הראויה" [ראו: (הצעת חוק העונשין (תיקון מס' 92) (הבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה), התשס"ו-2006, ה"ח הממשלה 241, 447)]

27. בעבירות מסוג זה, בהן יש ניסיון אלים לכפות על אישה אורחות חיים בניגוד לרצונה, על בית המשפט להחמיר בענישה על מנת להרתיע את הנאשם ועל מנת להרתיע את הרבים.

הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה להחלטה בת.פ. ה זה, הפנתה במשפט להעניש באופן מחמיר במקרים כגון דא. כבוד האדם וחירותו, וכן זכות האדם לאוטונומיה על גופו:

28. בבחינת הנסיבות הקשורות לעבירה שקלתי את הנתונים הבאים:

- א. הנאשם הוא המבצע העיקרי, מעשיו היו מתוכננים והוא הבין היטב את השלכות מעשיו.
- ב. מעשי הנאשם הסבו נזק פיזי למתלוננת ופוטנציאל הנזק הטמון במעשים אף גבוה מכך, משום שהאירוע יכול היה להסתיים באופן חמור יותר. בכל

הנוגע לנזק יש להתחשב לא רק בחבלות הפיזיות שנגרמו למתלוננת ולעוגמת הנפש הכרוכה בכליאת שווא, אלא גם את העובדה שכתוצאה ממעשי הנאשם, המתלוננת הפסיקה לעבוד במשמרות לילה. כך, שלמעשה, הנאשם השיג את מטרתו הפסולה.

ג. הסיבות שהביאו את הנאשם לביצוע העבירה הן סיבות פסולות, המשקפות תפיסת עולם מעוותת בה האישה נשלטת על ידי הסמכות הגברית במשפחתה, וכשהיא מסרבת לקבל מרות, יש להכפיפה לסמכות באמצעות שימוש בכוח.

ד. הנאשם ניצל את כוחו כלפי המתלוננת, משום שבמסגרת המשפחתית מעשיו, כך נראה אינם כה גרועים. כזכור, אמה של המתלוננת היטיבה להגדיר זאת היטב במהלך עדותה במסגרת הראיות לעונש מטעם הנאשם במוסרה כי: **"היה אירוע בינו ובין אחותו לגבי עבודה, לא היו מכות. הוא לא הרג אותה, הוא נתן לה מכה, סטירה. היום הכל בסדר ביניהם. לשאלת בית המשפט איך הגיע לו רעיון כזה לראש, אני משיבה שכנראה זה מהעקשנות שלה, היא לפעמים עקשנית"** (ע' 9 לפרוטוקול)

29. לאחר שבחנתי את הערכים המוגנים שנפגעו מביצוע העבירה על ידי הנאשם, מידת הפגיעה בערכים אלו, ובנסיבות ביצוע העבירה, הרי שאני קובע כי, מתחם העונש הראוי נע בין 6 חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות ועד 18 חודשי מאסר מאחורי סורג ובריה.

סטייה ממתחם העונש ההולם:

30. על נאשם המבקש לסטות לקולה ממתחם העונש ההולם הנטל להציג ראיות לכך שעבר הליך שיקומי משמעותי. ובעניין זה ראו למשל רע"פ 1705/22 אלצראיעה נ' מדינת ישראל]. בענייננו לא התבקשה סטייה ממתחם העונש ואף אין אינדיקציה כלשהי להליך שיקומי. ההיפך הוא הנכון, ניכר מדברי הנאשם בפני שירות מבחן שהוא עדיין לא מבין מה הבעיה בהתנהגותו וכי האשמה לשיטתו נחה לפתחה של המתלוננת.

קביעת העונש ההולם בתוך המתחם

31. לשם קביעת העונש ההולם, בגדרי מתחם העונש, על בית המשפט להידרש לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה:

א. הנאשם נעדר עבר פלילי.

ב. הנאשם הודה במיוחס לו, אך הלכה היא כי הודיה לחוד ולקחת אחריות לחוד. כפי שבית המשפט

העליון קבע, הגם שהודאה היא תנאי הכרחי לנטילת אחריות, היא אינה תנאי מספיק לה. ראו למשל ע"פ 3265/22 **פלוני נ' מדינת ישראל**. מהתסקיר עולה כי הנאשם התקשה לקחת אחריות על מעשיו, צמצם חלקו בעבירה והשליך אחריות להליך המשפטי כנגדו על המתלוננת משום שלדבריו: "**העיזה להתלונן כנגדו**". הנאשם, אם כן, לא לקח אחריות על מעשיו ואף לא גילה אמפתיה כלפי המתלוננת.

ג. המשיב, אמנם צעיר, אך אינו צעיר במיוחד באופן המצדיק התחשבות ואף לא הציג ראיות המצדיקות התחשבות בשל נסיבות מיוחדות, רפואיות, משפחתיות או אחרות.

ד. יש אף לתת את הדעת להתרשמות שירות המבחן כי: "**אין מישהו במשפחתה או גורם שלישי שיוכל להגן עליה במידת הצורך ובמידה שיתעורר מצב דומה בעתיד**". מצב דברים שכזה, מצדיק ענישה מרתיעה שיהיה בה כדי להרתיע את הנאשם מלשוב ולפגוע במתלוננת.

32. נוכח נתונים אלו, הרי שהעונש הראוי הינו ברף הנמוך של המתחם, אך לא בתחתיתו ממש, מיקום השמור לנאשמים צעירים, נעדרי עבר פלילי, שלקחו אחריות על מעשיהם ועברו הליך טיפולי.

הבקשה לביטול ההרשעה

33. משקבעתי כי העונש הראוי לנאשם הינו עונש מאסר שיכול וירוצה מאחורי סורג ובריה אין אפשרות מעשית לבחון בקשה לביטול הרשעה. אף על פי כן, לא אפסור עצמי מדיון קצר ותמציתי לגבי הבקשה גופה.

34. בע"פ 2083/96 **כתב נ' מדינת ישראל** נקבע, כי משהוכח ביצועה של עבירה, יש להרשיע את הנאשם, זולת מקרים יוצאי דופן בהם אין יחס סביר בין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה לבין חומרתה של העבירה. זאת על מנת שלא לפגוע בחובת מיצוי הדין עם עבריינים (ראו ע"פ 2669/00 **מדינת ישראל נ' פלוני**), וכן על מנת שלא לגרום לפגיעה מהותית בעקרון השוויון בפני החוק ובשיקולי ענישה אחרים, (ראו ע"פ 1082/06 **מיכאל שוראקי נ' מדינת ישראל**)

35. ההלכה היא כי על המבקש לבטל את הרשעתו, הנטל להוכיח כי מתקיימים בעניינו שני תנאים מצטברים. הראשון, הוא שההרשעה תוביל לפגיעה חמורה בשיקומו. והשני, הוא שסוג העבירה מאפשר בנסיבות המקרה לבטל את ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים אשר בניהם, התועלת שתושג לאינטרס הציבורי חברתי מההרשעה. וראן בעניין זה ע"פ 4318/20 **מדינת ישראל נ' אלון חסן**.

36. על המבקש להוכיח נזק קונקרטי שעלול להיגרם לפרנסתו כתוצאה מהרשעתו. וכך נקבע ברע"פ 7224/14 **משה פרנסקי נ' מדינת ישראל**:

"**החובה להצביע על קיומו של נזק קונקרטי, מתיישבת עם אופיו המצומצם של החריג שעניינו הימנעות מהרשעה, אשר נועד לחול אך במקרים מיוחדים בהם קיימים טעמים כבדי משקל הנוגעים לצורכי שיקומו של הנאשם**".

עמוד 7

37. הנזק לו טוען המבקש בעניינו הוא פגיעה בפרנסתו בכך שהרשעתו בדין עלולה להוביל לפגיעה בעבודתו כנהג אוטובוס. משלא הניח כל אסמכתא לכך שהרשעתו עלולה לפגוע בעבודתו במסגרת עיסוקו החדש, הרי שלא התרשמתי שהוכח כי לנאשם עלול להיווצר קושי עתידי להמשיך בעבודתו. בקשר זה אפנה לרע"פ 3589/14 שרון לוזון נ' מדינת ישראל:

"בשורה ארוכה של פסקי דין נקבע, כי על העותר לאי-הרשעה מוטלת החובה להצביע על כך שהרשעתו תביא לפגיעה קשה וקונקרטית בסיכויי שיקומו, ולתמוך את טענותיו בתשתית ראייתית מתאימה"

38. בנסיבות האמורות, טענות הנאשם כי הרשעתו בדין תפגע בפרנסתו הינה בבחינת **"תרחיש תיאורטי"**, שאין להסתפק בו כאשר בוחנים בקשה של נאשם לביטול ביטול הרשעתו. וראו בעניין זה רע"פ 54/15 פלוני נ' מדינת ישראל.

39. יובהר, כי גם ככל שהייתה אינדיקציה קונקרטית לפגיעה ממשית בפרנסתו של הנאשם, לא היה מקום להורות על ביטול הרשעתו בשל חומרת העבירה, והצורך הממשי להרתיע את הנאשם עצמו ואת הציבור הרחב בעבירות מסוג זה.

40. בכל הנוגע לפסק הדין אליה הפנה ב"כ הנאשם - ת.פ. 20274-05-16 שעניינו עבירת אלימות במשפחה - הרי שנסיונותיו שונות מענייניו, מה גם שנקבע מזה כבר בפסיקת בית המשפט העליון, כי בעבירות אלימות במשפחה יש להימנע מביטול הרשעה, וראו בעניין זה רע"פ 6002/22 ריאבנקו נ' מדינת ישראל.

סוף דבר

41. לאחר ששקלתי את כלל השיקולים לעיל, לקולה ולחומרה, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 7 חודשי מאסר בפועל שירוצו על דרך עבודות שירות במרכז יום לקשיש רהט 737. הנאשם יתחיל את ריצוי עבודות השירות ביום 4.12.22.

ב. אני מזהיר את הנאשם, כי עליו לנהוג בהתאם לכללים ולתנאים שתקבע הממונה על עבודות השירות, ושם לא יעשה כן, יכול ויופסקו עבודות השירות, והוא יידרש לרצות את יתרת עונשו בכלא.

ג. 3 חודשי מאסר מותנה למשך 3 שנים מהיום. מאסר זה יופעל במידה והנאשם יעבור במשך תקופת התנאי עבירת אלימות מסוג עוון.

ד. 5 חודשי מאסר מותנה למשך 3 שנים מהיום. מאסר זה יופעל במידה והנאשם יעבור במשך תקופת התנאי עבירת אלימות מסוג פשע.

ה. 7 חודשי מאסר מותנה למשך 3 שנים מהיום. מאסר זה יופעל במידה והנאשם יעבור במשך תקופת התנאי עבירת כליאת שווא.

ו. פיצוי בסך 5,000 ₪ אשר ישולם למתלוננת עד ליום 1.1.23

ז. קנס בסך 2,500 ₪ או 10 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם בחמישה תשלומים חודשיים שווים החל מיום 1.2.23 ובכל ראשון לחודש שלאחריו.

זכות ערעור כדין.

ניתן היום, כ"ז חשוון תשפ"ג, 21 נובמבר 2022, במעמד הצדדים.